

ӘДӘБИЙЯТ

АЗЕРБАЙҖАН СОВЕТ
ЯЗЫЧЫЛАРЫ ИТТИФАҖИ
ИДАРӘ КӘНӘТЛИККИ
ОРҖАНИ

ГӘЗЕТИ

№ 29 (365) | 20 ноябр 1943 ил | Чүмә эртәси | Гиймәти 40 гәпик

ИКИНЧИ ЯРА

Бачым, «Чәбһә нечәдир?» Мәндән хәбәр алырсан.

Ону сөzlә сөйләмәк, инан, дейилдир асан.

Көрмәйәнләр дүшүнмәз нәләр олур аһ нәләр.

Нәлә бу дәһшәтләри көрмәмиш гәринәләр.

Эһ!.. О күнләр!.. Чәбһәдә бир йолдашым вар иди,

Мән она сирдаш идим, о мәнә гәмхар иди.

Тән ярыя бөләрдик эһ мүшкүл дәрдимизи,

Айры сала билмәзди нә боран, нә гар бизи.

Көзләриндә парлайыб мүгәддәс вәтән кини,

Галхан әдиб кәрәрди өлүмә синәсини.

Ара сакитләшәркән достумла бир ердә биз,

Отуруб дәрдләшәрдик... Ачыларды гәлбимиз.

Мәһәббәтдән, севкидән данышардыг, күләрдик.

Биз чәбһәдә, даими дост олмаға сөз вердик.

Лакин тәлә гоймады!.. Эһ дилим кәлмир бачы

О күндән яхалады мәни дә гәм гырбачы.

Бир күн дейүш заманы достум дилиндә «вәтәни!»

Бир уғурсуз гуршуна гурбан олду гәфләтән.

Башыны гучагладым.. Ган пүскүрдү синәси...

Санки гуя ичиндән чыхырды боғуг сәси...

Дөш чибиндән бир яйлыг чыхарараг узатды.

«Ала буну она вер» дейиб үстүмә атды.

Сонра титрәк сәсилә деди: «айрылан заман,

Бу яйлыгы севкилим вермишди, мәнә нишан.

Лакин о гыз унутсун өз кәләчәк әрини»...

Дейиб достум гапады әбәди көзләрини...

О төкдүрдү илк дөфә өмрүмдә көз яшымы.

Унутмарам һеч заман о чәбһә йолдашымы.

Инди яйлыг мәндәдир. Лакин гызын унваны,

Билмәйирәм, һардадыр...

— Гардаш о яйлыг һаны?!

— Чибимдәдир, ала баһ!

— Оф, гардаш сәнинлә мән олдуг бу дәрдә ортаг

Даян артыг!.. Дейим мән!.. аман.. гурусун дилим!

Бу яйлыг мәнимкидир, демәк о да севкилим!..

— Оф бачым сән нә этдин, сән һара, достум һара?

Бир яралы көнлүмә вурдун икинчи яра

БӘХТИЯР ВАҺАБЗАДӘ